

Arrest

nr. 327 035 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2024 met refertenummer 123323.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 september 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar Nederlandse moeder. Deze aanvraag werd geweigerd op 16 maart 2023 (bijlage 20).

1.2. Verzoekster diende op 23 mei 2023 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar Nederlandse moeder. Deze aanvraag werd geweigerd op 18 juli 2023 (bijlage 20).

1.3. Verzoekster diende op 7 november 2023 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar Nederlandse moeder. Deze aanvraag werd geweigerd op 30 april 2024 (bijlage 20).

1.4. Verzoekster diende op 20 juni 2024 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Nederlandse moeder.

1.5. Op 7 oktober 2024 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingediende beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 21 mei 2025 bij arrest nr. 327 034.

1.6. Er wordt op dezelfde dag een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies) opgelegd aan verzoekster. Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

Aan Mevrouw die verklaart te heten:

*Naam : E.
voornaam : B. N.
geboortedatum : (...)1981
geboorteplaats : Paramaribo
nationaliteit : Suriname*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.10.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene kwam op 15.09.2022, samen met haar minderjarige zoon, in het bezit van een visum C de Schengenzone binnen. Haar in België verblijvende moeder, van Nederlandse nationaliteit had met het oog op het verkrijgen van dit visum op 06.09.2021 een tenlasteneming (bijlage 3bis) opgemaakt waarin zijn verklaarde dat betrokkene en haar kind maximaal 90 dagen in België zou verblijven. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname en vroeg al 6 dagen na aankomst, op 21.09.2022, samen met haar zoon, in uitvoering van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, gezinshereniging aan met haar moeder. Deze aanvraag werd op 16.03.2023 geweigerd. Betrokkene diende vervolgens op 23.05.2023 opnieuw een aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 18.07.2023 geweigerd. Op 07.11.2023 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 30.04.2024 geweigerd. Hoewel in de akte van kennisgeving van deze drie weigeringsbeslissingen op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze beslissingen, zodat zij in de wettigheid ervan berustte, om nadien op 20.06.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Zij legde daar, buiten geactualiseerde stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, OCMW, ziektekostenverzekering, dezelfde stukken voor als bij de voorgaande aanvragen (met name het pdf document genaamd “dossier advocaat” met geldoverschrijvingen, twee verzendbonnen van pakketten, attest geen onroerend goed in Suriname, attest niet ingeschreven in handelsregister in Suriname, en attest van haar werkgever in Suriname). Ten overvloede werd reeds - in de eerste twee - voorgaande weigeringsbeslissingen gesteld dat deze stukken niet aantonen dat betrokkene onvermogen en ten laste van de referentiepersoon was in het land van herkomst; dat uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene over een eigen inkomen beschikte in Suriname; dat verwijzen naar een lagere levensstandaard of lager loon in Suriname, niet volstaat om onder de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 te vallen. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet

in. Een aanvraag conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 4e aanvragen gezinsherenging van betrokkene en van haar zoon dd. 20.06.2024 werden op 07.10.2024 niet inoverweging genomen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar moeder waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie zij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Nergens blijkt uit het dossier dat een inreisverbod voor betrokken een verstorend effect zou hebben op haar zoon en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn moeder. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder, kan opgroeien in zijn land van herkomst. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RVV, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012).

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert twee middelen aan, die zij als volgt uiteenzet:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, alinea 1 en 4, en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Eerste onderdeel,

Wat betreft de specifieke motiveringen; verzoekster betwist deze.

Artikel 74/11 §1 alinea 1 vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (drie jaar waarbij ook een kortere periode mogelijk is).

Conform alinea 1 van vermeld artikel dient ‘rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval’.

Het is geen toeval dat in de beslissing zelf geen melding wordt gemaakt van alinea 1 van vermeld artikel; de beslissing negeert dit artikel niet enkel door het niet te vermelden maar ook door er geen rekening mee te houden.

Verzoekster diende reeds meerdere aanvragen tot gezinshereniging o.b.v. artikel 47 Vreemdelingenwet in. Verzoekster bracht bij elke aanvraag nieuwe stukken bij teneinde haar aanvraag te staven.

Nagenoeg al de familieleden van verzoekster, met name haar moeder, zussen, broer, neven en nichtjes, hebben legaal verblijf in België. Verzoekster is al jaar en dag afhankelijk van haar moeder.

De zoon van verzoekster loopt verder al twee jaar school in (...). Hij doet het zeer goed op school. De vader van het kind kijkt al jaren niet om naar hem. De zoon van verzoekster is dan ook bijzonder gehecht aan de referentiepersoon inzake, met name zijn maternale grootmoeder.

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 2 jaar ‘proportioneel’ is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief de eerdere aanvragen gezinshereniging en het niet naleven van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster verkeert.

Verweerder is op de hoogte van het gezinsleven van verzoekster met haar zoon en met haar moeder.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar ‘betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging’.

Verzoekster diende voorheen effectief al meerdere aanvragen gezinshereniging in. Dit telkens met het oog op het voegen van nieuwe stukken. Hetgeen verzoekster daadwerkelijk elke keer bijgebracht heeft.

Verzoekster stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin, dat nauwe verwantschapsbanden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden beschermd, het

feit dat zij enige tijd met elkaar samenwonen of de affectieve banden die zij met elkaar hebben, dat er voldoende nauwe band bestaat tussen haar en haar moeder, dat naast het feit dat zij een bloedband hebben en de moeder van verzoekster jaren geld heeft opgestuurd naar verzoekster toen zij nog in Suriname woonachtig was, zij ook al geruime tijd samenwonen in België. Verder geeft verzoekster aan dat zij sinds september 2022 ingeschreven is bij haar moeder.

Verder voert verweerder geen fair balance toets uit met betrekking tot het hoger belang van het kind.

Verweerder voert geen daadwerkelijke fair balance toets uit waarbij er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de belangen van de staat en van het individu. Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster al meer dan 2 jaar in België verblijft waarbij de zoon al meer dan twee jaar school loopt in België, dat zij nagenoeg steeds in legaal verblijf is geweest en steeds getracht heeft haar verblijf te regulariseren. Verweerder houdt verder geen rekening met het gegeven dat de vader van het kind van verzoekster niet in beeld is waardoor het kind bijzonder afhankelijk is van diens maternale grootmoeder.

Ook om reden van het niet respecteren van het hoorrecht (zie verder) is deze faire balance-toets nooit gemaakt.

Tweede onderdeel, een inreisverbod van twee jaar.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 1 jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van twee jaar op te leggen en daarbij eenvoudigweg te verwijzen naar de eerdere aanvragen gezinshereniging en het eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoeksters specifieke situatie tot die termijn wordt gekomen.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar de eerdere aanvragen gezinshereniging, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met ‘alle’ omstandigheden van elke geval.

De motivering wat betreft de termijn van twee jaar luidt als volgt:

[...]

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoekster aangeduid te worden waarom die twee jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoeksters gezinsleven vermeldt eenvoudigweg omdat verweerder geen gedegen onderzoek heeft gevoerd. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoeksters gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verweerder is aldus niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoekster en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er heeft geen verhoor plaatsgevonden. Er heeft aldus geen daadwerkelijk onderzoek plaatsgevonden. De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoeksters recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat verzoekster geen enkel gevaar voor de openbare orde is, dat zij steeds getracht heeft haar verblijf in België te regulariseren, dit steeds ter goeder trouw, dat zij weldegelijk ten laste is van haar moeder.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake M.i t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, eerste lid en vierde lid, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel.

1. Artikel 8 EVRM

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid.

(EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijningen):

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering. Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

...

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut.

...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

...

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

...

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38)."

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

2. De principes van het hoorrecht

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat verzoekster verwijst naar het recente arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeller Linje t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken).

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoekster duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en zijn gezondheid.

Verzoekster wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontfangen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738)

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

3. Concrete toepassing

Eerste subonderdeel,

Er werd geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster

De beslissing over het gezinsleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoekster.

De beslissing motiveert zeer stereotiep door te verwijzen naar wetgeving en rechtspraak. Nergens worden specifieke elementen met betrekking tot verzoekster haar privéleven in de motivering betrokken.

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoeksters gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoeksters gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verweerder is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoekster en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er heeft geen verhoor plaatsgevonden. De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoeksters recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoekster met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Verzoekster had, indien zij correct door verweerder verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Maar uit bestreden beslissing blijkt dat verzoekster, niet gehoord werd door verweerder, die als enige bevoegd is om bestreden beslissing te nemen.

Zo werd er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster al meer dan 2 jaar in België verblijft waarbij de zoon al meer dan twee jaar school loopt in België, dat zij nagenoeg steeds in legaal verblijf is geweest en steeds getracht heeft haar verblijf te regulariseren. Verweerder houdt verder geen rekening met het gegeven dat de vader van het kind van verzoekster niet in beeld is waardoor het kind bijzonder afhankelijk is van diens maternale grootmoeder.

Nochtans blijkt het de bovenstaande rechtspraak duidelijk dat het hoorrecht de bedoeling heeft om de bevoegde administratieve overheid toe te staan om met het geheel der informatie rekening te houden, alsook om de betrokkene in staat te stellen alle gegevens te voorzien om zo de bevoegde overheid in staat te stellen een zorgvuldige beslissing te nemen en eventueel een vergissing te corrigeren.

Verzoekster verwijst in dit verband naar arrest RvV nr 205 695 van 21 juni 2018 inzake Morabito Francesco, waar het inreisverbod vernietigd werd omdat het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Vermeld arrest stelt in punt 3.6. dat het inreisverbod een eigen hoorrecht vereist. In vermelde zaak was er een (betwiste) vragenlijst.

Verzoekster verwijst naar de in het feitelijk gedeelte en onder het eerste middel ontwikkelde elementen die zo het hoorrecht was uitgeoefend hadden moeten leiden tot een andere beslissing.

Het betreft de hogervermelde elementen in verband met haar privé – en gezinsleven.

Als zij gehoord was had zij deze gegevens kunnen voorbrengen en dit zou tot een andere beslissing hebben geleid.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Tweede subonderdeel,

Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen hoorrecht gerespecteerd. Verzoekster verwijst hiervoor naar het recente arrest van de Raad van State van maandag 3 juni 2024 met nummer 259.980.

Als verzoekster op een correcte wijze was gehoord had zij gewezen op haar afhankelijkheid van haar moeder en dat al de belangen van haar zoon en van haarzelf in België zijn. Dat zij op weliswaar korte termijn het centrum van haar belangen in België gevestigd heeft.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoekster van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoekster niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het bovenstaande. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en rechtsleer aangaande artikel 8 EVRM. Nergens gaat verweerder over tot de fair balance toets. De beslissing is dus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid noch gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.2. Wegens hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, namelijk artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)."

Verzoekster voert de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en betoogt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden, met name dat al haar familieleden legaal verblijf in België hebben, dat zij al jaar en dag afhankelijk is van haar moeder, dat haar zoon verder al twee jaar schoolloopt, dat hij het zeer goed doet op school, dat de vader van het kind al jaren niet naar hem omkijkt en dat haar zoon bijzonder gehecht is aan de zijn maternale grootmoeder.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Aldus blijkt dat aan verzoekster niet de maximumtermijn werd opgelegd. In de bestreden beslissing wordt de termijn van het inreisverbod als volgt verantwoord:

"Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene kwam op 15.09.2022, samen met haar minderjarige zoon, in het bezit van een visum C de Schengenzone binnen. Haar in België verblijvende moeder, van Nederlandse nationaliteit had met het oog op het verkrijgen van dit visum op 06.09.2021 een tenlasteneming (bijlage 3bis) opgemaakt waarin zijn verklaarde dat betrokkene en haar kind maximaal 90 dagen in België zou verblijven. Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname en vroeg al 6 dagen na aankomst, op 21.09.2022, samen met haar zoon, in uitvoering van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, gezinshereniging aan met haar moeder. Deze aanvraag werd op 16.03.2023 geweigerd. Betrokkene diende vervolgens op 23.05.2023 opnieuw een aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 18.07.2023 geweigerd. Op 07.11.2023 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 30.04.2024 geweigerd. Hoewel in de akte van kennisgeving van deze drie weigeringsbeslissingen op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze beslissingen, zodat zij in de wettigheid ervan berustte, om nadien op 20.06.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Zij legde daar, buiten geactualiseerde stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, OCMW, ziektekostenverzekering, dezelfde stukken voor als bij de voorgaande aanvragen (met name het pdf document genaamd "dossier advocaat" met geldoverschrijvingen, twee verzendbonnen van pakketten, attest geen onroerend goed in Suriname, attest niet ingeschreven in handelsregister in Suriname, en attest van haar werkgever in Suriname). Ten overvloede werd reeds - in de eerste twee - voorgaande weigeringsbeslissingen gesteld dat deze stukken niet aantonen dat betrokkene onvermogen en ten laste van de referentiepersoon was in het land van herkomst; dat uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene over een eigen inkomen beschikte in Suriname; dat verwijzen naar een lagere levensstandaard of lager loon in Suriname, niet volstaat om onder de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 te vallen. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 4e aanvragen gezinshereniging van betrokkene en van haar zoon dd. 20.06.2024 werden op 07.10.2024 niet inoverweging genomen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar moeder waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie zij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Nergens blijkt uit het dossier dat een inreisverbod voor betrokken een verstoring zou hebben op haar zoon en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn moeder. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder, kan opgroeien in zijn land van herkomst. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RVV, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012).

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Er blijkt aldus dat de verweerder de duur van het inreisverbod *in casu* heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoekster en niet de maximumtermijn heeft opgelegd.

Verzoekster maakt een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verzoekster beroept zich op het hoorrecht in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

In zoverre verzoekster zich nog beroept op een schending van artikel 41 van het EU-Handvest wordt opgemerkt dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Er blijkt dan ook niet dat verzoekster zich dienstig op dit artikel kan beroepen in de huidige procedure.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 30 en 34).

Het wordt niet betwist dat het bestreden inreisverbod kadert binnen de Terugkeerrichtlijn en dat hiermee uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent verzoeksters gezins- en familielevens:

“Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

(...)

Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Nergens blijkt uit het dossier dat een inreisverbod voor betrokken een verstorend effect zou hebben op haar zoon en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn moeder. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder, kan opgroeien in zijn land van herkomst. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RVV, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012).”

Verzoekster gaat niet concreet in op deze motivering en beperkt zich ertoe te stellen dat zij affectieve banden heeft met haar moeder, dat zij enige tijd met elkaar samenwonen, dat haar moeder jaren geld naar haar heeft opgestuurd toen zij nog in Suriname woonde, dat zij sinds september 2022 is ingeschreven bij haar moeder, dat zij al meer dan 2 jaar in België verblijft waarbij haar zoon al meer dan twee jaar school loopt in België, dat zij nagenoeg steeds in legaal verblijf is geweest en steeds getracht heeft haar verblijf te regulariseren, dat verweerder geen rekening houdt met het gegeven dat de vader van haar kind niet in beeld is waardoor het kind bijzonder afhankelijk is van zijn maternale grootmoeder.

Waar verzoekster in haar betoog verwijst naar rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Waar verzoekster betoogt dat er een zorgvuldig onderzoek uitgevoerd moet worden voorafgaand aan een beslissing om haar met dwang terug te leiden naar haar land van herkomst, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen beslissing van terugdrijving omvat.

De verwijdering van een vreemdeling die wist dat hij zijn privéleven of gezinsleven heeft ontwikkeld op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, kan slechts in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaken (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en 114). Verzoekster toont met haar beweringen *in casu* geen uitzonderlijke omstandigheden aan die een schending van haar gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

Waar verzoekster ter staving van haar stelling dat het hoorrecht niet gerespecteerd werd, verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 259.980 van maandag 3 juni 2024 toont zij niet aan dat de *in casu* voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad van State waarnaar zij verwijst. De Raad merkt op dat verzoekster samen met haar zoon, op 21 september 2022, op 23 mei 2023 en op 7 november 2023 telkens een aanvraag tot gezinshereniging met haar moeder indiende, in naam van zichzelf en haar minderjarige zoon. De verwerende partij behandelde al deze aanvragen en nam telkens een weigeringsbeslissing, de laatste maal op 30 april 2024. Op 20 juni 2024 diende zij een vierde

aanvraag tot gezinshereniging in. Het thans bestreden bevel vermeldt dat het een antwoord vormt op deze aanvraag, en motiveert dat deze niet in overweging wordt genomen.

Aldus blijkt dat verzoekster, reeds meermaals en kort voor het nemen van de bestreden beslissing, met het indienen van haar aanvragen om gezinshereniging de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt kenbaar te maken aan de verwerende partij, die zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, met deze elementen rekening heeft gehouden. Uit het arrest "*Mukarubega*" van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat er, indien zij bijkomend gehoord was geweest, specifieke omstandigheden zijn die zij had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van het hoorrecht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoekster toont geen schending aan van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

De middelen, die geen ruimere draagwijdte hebben, zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT